

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 25

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΛ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ—Τιμή φύλλου λεπτ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 29 Ἰουνίου 1873.

ΣΚΝΙΠΕΣ

Ὅτε πρό τινων ἡμερῶν ἐξετροχιάσθη ἡ μηχανὴ τοῦ σιδηροδρόμου, ἡ διεύθυνσις ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ τῆς ἐνθυμήθη φράσιν τινὰ τοῦ ὑπουργικοῦ προγράμματος καὶ κατέφυγεν εἰς τὸν κ. Τρικούπην, ἵνα τὴν ἐπαναγᾶν εἰς τὴν τακτικὴν αὐτῆς τροχιάν, ὅπερ καὶ φιλοφρόνως ἐγένετο. Σήμερον ἀκούομεν ὅτι ὁ κ. Ω, τοῦ ὁποῦ ἐξετροχιάσθη ἡ οἰκιακὴ εἰρήνη, σκοπεύει κάκεινος νὰ ζητήσῃ τὴν αὐτὴν φιλικὴν ἐκδόουλευσιν παρὰ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ. Ἄλλ' ἂν ὅλοι οἱ ἐκτροχιαζόμενοι συνειθίσωσι νὰ καταφεύγωσιν εἰς τὸν κ. Τρικούπην, πολὺ φοβοῦμεθα μὴ δὲν ἀπομεινῇ αὐτῷ καιρὸς οὔτε νὰ φάγῃ οὔτε νὰ κυβερνήσῃ.

* *

Παρατηροῦντες προχθὲς ἐν Φαλήρῳ τὰς καλλίστας ἐκεῖ δεσποινίδας καὶ ὠραίας κυρίας ὠμολογοῦμεν ὅτι ἀληθὲς κηπουρικὸν θαῦμα ἐπέτυχεν ἡ Ἑταιρία, κατορθώσασα νὰ μεταφύτεσῃ ἐπὶ ἀλμυρᾶς ἄμμου τοσαῦτα εὖδσμα ἄνθη καὶ τοιούτους ὀρεκτικούς καρπούς. Ἐπρεπεν ὅμως νὰ φυτευθῶσιν ἐν τῷ γυμνῷ τούτῳ παραδείσῳ καὶ δένδρα τινὰ οἰουδήποτε εἶδους. Πιστεύομεν ὅτι τὸ τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ἤθελεν ἀναπτυχθῆ ἐκεῖ θαυμασίως.

* *

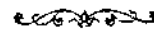
Εἰς τῶν ὑποψηφίων Ἀττικῆς, πολλὰς ζήσας ὀλυμπιάδας, ἀλλὰ πρῶτην φοράν ἐκθέτων κάλπην, ἔλεγεν ὅτι,

πρωτοφανὲς ὧν δὲν ἐλπίζει νὰ ἐπιτόχῃ κατὰ τὰς παρούσας ἐκλογάς, οὐχ ἤττον ὅμως ἐκτίθεται ἵνα προπαρασκευάσῃ ἐκυτῷ πολιτικὸν στάδιον. Μετ' ὀλίγον δὲ ἀπηνθήσαμεν τὸν ἀζιότιμον κ. Παξιμάδην, παρ' οὗ ἐμάθομεν ὅτι ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἡ ἑταιρία τοῦ Λαυρίου δὲν θέλει διδοεμερίσματα, «μετὰ ὀκτῶ ὅμως ἢ δέκα ἔτη εἶναι βέβαιος ὅτι θέλει ἔχει λαμπρὸν εἰσόδημα ἐκ τῶν μετοχῶν του.»

* *

Προνοητικοὶ τινες σύζυγοι ὑπέγραψαν καὶ προτίθενται νὰ ἐπιδώσωσι τῷ κ. Πρωθυπουργῷ ἀναφορὰν πρὸς ἀπαγόρευσιν τοῦ Ῥουῆ—Βλάς, ἰσχυρίζομενοι ὅτι ἐκ τοῦ δράματος τούτου ἀπειλεῖται σπουδαῖος κοινωνικὸς ἐκτροχιασμός. Τῷ ὄντι καὶ ἡμεῖς παρατηρήσαμεν ὅτι πολλοὶ ὑπηρεταί, οἵτινες ἐπερίμενον μετὰ σαλίων καὶ σινδονῶν, ἐκθακχευθέντες ἐκ τοῦ παραδείγματος τοῦ Ἰσπανοῦ θαλαμηπόλου, προσήλουν κάκεινοι φλογεροὺς καὶ εὐέλπιδας ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὰς κυρίας των.

ΘΕΟΤΟΓΜΙΚΗ.

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα,

Περὶ τοῦ σβυσίματος τῶν φανῶν ἀκριβῶς τὸ μεσονύκτιον πολλαὶ ὑπάρχουσι διαδόσεις· οἱ μὲν, συνδυάζοντες τὸ σβύσιμον τοῦτο πρὸς τὰς ἐσχάτως ἀναφερομένας ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων συνεχεῖς κλοπὰς, διατείνονται ὅτι αἱ παρ' ἡμῖν νυκτοκλέπται ἐσχημάτισαν εἶδος τι ἀθηναϊκῆς Μαρίας, ἐχούσης καὶ ἐν τῇ Δημαρχίᾳ φίλους σβύνοντας χάριν αὐτῶν ἐνωρὶς τοὺς φανούς· οἱ δὲ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ κ. Δήμαρχος, γενόμενος τελευταίως εἰς ἄκρον εὐσεβῆς καὶ ἠθικὸς ἐκ τῆς συχνῆς ἀναγνώσεως τοῦ «Λεωμωναρίου», ἐπίτηδες σβύνει τοὺς φανούς καὶ πολυπλασιάζει τοὺς λάκκους πρὸς καταστροφὴν τῶν ἀσεβῶν καὶ φαυλοβίων, ὅσοι

περιδιαβάζουσιν ακόμη μετά τὸ μεσονύκτιον. Ἡμεῖς τοῦτο μόνον παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ οὕτω ἐννοούμενοι φανοὶ ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ κρεμασθῶσιν εἰς τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν ἀντὶ νὰ τοποθετῶνται ἐπὶ στύλων, καθ' ὧν πολλοὶ μέχρι τοῦδε διαβάται ἐθραυσαν τὴν κεφαλὴν των, καταράμενοι τὸ γὰρ καὶ τὸν πολιτισμὸν. Μεταξὺ τούτων εἶναι καὶ ὁ ὑποψήφιος Ἀττικῆς ἀξιότιμος κ. Κατσανδρῆς, ὅστις ἔσπασε προχθὲς τὴν μύτην του κατὰ φανῶν, καὶ προτίθει νὰ ἐγκαλέσῃ δικαστικῶς τὸν κ. δήμαρχον εἰς ἀποζημίωσιν τῆς προξενηθείσης αὐτῷ δυσμορφίας καὶ ἀπωλείας, ὡς λέγει, τῆς ὁσφρήσεως. Ὅπως δὲ πρὸς νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι μετὰ τὸν μακαρίτην Οἰκονόμον τὸν Πάνυ οὐδεὶς ἀνεδείχθη ἐν Ἑλλάδι τόσον ἀκούρατος φωτοσθέτης ὡς ὁ κ. Δήμαρχος.

Δέξασθε κ.τ.λ.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΚΑΡΑΠΗΣ.

ΟΝΟΛΟΓΙΑ

ΟΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Τὸν κατορθόνοντα ἀπὸ τῆς κατωτάτης βαθμίδος ν' ἀναβῆ ὀλόκληρον τὴν κοινωνικὴν κλίμακα, ἀφίνων εἰς ἕκαστον σκαλοπάτιον ἀνὰ μίαν βάνανυσον κακίαν, τιμῶμεν περισσότερο τὸν πορφυρογεννήτου.

Εἰς τὸν ἀρχίσαντα τὴν ἀνάβασιν ὡς τσιμπούκῆς, ἀνφράση gentleman εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος, θέλωμεν προσφέρει ἡμεῖς πρῶτοι μετὰ σεβασμοῦ τὸ τσιμπούκιοι.

Ἄλλ' ἀν, ἀντὶ νὰ μάθῃ καθ' ὁδὸν νὰ πλύνῃ τὰς χεῖράς του, χῶνει αὐτὰς ἀνίπτους εἰς χειρόκτια, τότε τὸ τσιμπούκιοι προτιμῶμεν νὰ σπάσωμεν ἐπὶ τῆς βράχως του.

Οὐδεὶς ἱστορικὸς εἶπέ ποτε ὅτι ὑψώσαν τὴν κεφαλὴν μέχρι τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διαδήματος ὁ Βιτέλλιος καὶ ὁ Μαξιμίνο, ἀλλὰ μόνον ὅτι ὑπῆρξε δυστυχὴς ἐποχὴ, καθ' ἣν τὸ διάδημα τῆς Ρώμης ἐκυλίετο εἰς τὸν βόρβορον τῶν στρατοπέδων, ὅπου εὗρισκον αὐτὸ οἱ χοῖροι.

Κατὰ τὰς πολιτικὰς προτιμήσεις ὁ κ. Βούλγαρης πολὺ ὁμοιάζει τῷ Ἀγ. Ἀντωνίῳ, καὶ διὰ τοῦτο ὡς τὰ ῥωμαϊκὰ διαδήματα, οὕτω καὶ τὰ ἑλληνικὰ χαρτοφυλάκια ἐλαμψάν πολλάκις ὡς μαργαρίται εἰς τὴν βίνα . . . τῶν εὐνοουμένων του.

Ἐνὸς τούτων ἐπιχειροῦμεν σήμερον τὴν σύντομον βιογραφίαν.

Ἐκ τῶν γονέων αὐτοῦ ἢ μὲν μήτηρ ἐπῶλει τὸ περιεχόμενον τῶν μαστῶν της, ὁ δὲ πατὴρ κρηθὴν διὰ τοὺς ἔτους καὶ σχοινίον διὰ τοὺς κρεμαζομένους, μὴ εἰσαχθέντων ἀκόμη ἐξ Εὐρώπης τοῦ συντάγματος καὶ τῆς λαμοσύμου.

Τὸ καλὸν ζεῦγος μετῆρχετο τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἐν Καρυταίνῃ. Ἐκεῖ εἶδε τὸ φῶς ὁ ἡμέτερος ἦρως ἢ δὲ γεννήσκα αὐτὸν ἔσπευσε κατὰ τὸ σύνθημα νὰ μισθώσῃ τὰ στήθη της εἰς γόνον εὐπόρου οἰκογενείας, κρυφίως δὲ

ἐβύζανε καὶ τὸ τεχνίον, ποτισθὲν οὕτω, ἅμα ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, μὲ γάλα κλοπιμαίων.

Τὸ γεγονός τοῦτο δὲν ἀναφέρομεν πρὸς κατηγορίαν τοῦ ἀνήλικος, ἀλλ' ὡς οἰωνὸν τοῦ μέλλοντος σταδίου του, ἐνθυμούμενοι ὅτι καὶ οἱ χρονογράφοι τῆς Ρώμης πολλὴν ἀπέδωκαν σημασίαν εἰς τὴν ποιότητα τοῦ γάλακτος, ὅπερ ἐθήλασεν ὁ Ῥωμύλος.

Πρῶτον σύμπτωμα τῆς ἐπιβροχῆς ταύτης παρὰ τῷ νέῳ Βασιλεῖ ὑπῆρξε παράδοξός τις ἀσθένεια τῆς δράσεως, ἐξ ἣς δὲν κατάρθονε νὰ διακρίνῃ οὔτε τὰ ὄρια τοῦ πατρικοῦ χωραφίου, οὔτε τὰς ξένας σταφυλάς, τὰς ξένας ἐρνιας καὶ τὰ ξένα ὠὰ τῶν ἰδικῶν του.

Πρὸς θεραπείαν τοῦ ἐπικινδύνου τούτου ὀπτικοῦ ἐλαττώματος, παρεδόθη εἰς τὸν Ἅγιον Λακεδαίμονος κ. Εὐρυσθένη, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑπηρετεῖ ὡς τσιμποκουφόρος, γυμναζόμενος συγχρόνως καὶ εἰς τὰ πρῶτα στοιχεία τῆς ζωγραφικῆς, μαυρίζων δηλ. πᾶσαν πρῶταν τὰ ὑποδήματα τοῦ αὐθέντου.

Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς ἐπίσκοπος δὲν ἦτο, φαίνεται, καὶ καλὸς ὀφθαλμοιάτρος ἢ δὲ ἀδυναμία τοῦ διακρίνειν τὰ ὄρια τῆς ἰδιοκτησίας ἠβύζανε καθ' ἑκάστην παρὰ τῷ νεανίσκῳ, ἀνθισταμένη εἰς προτροπὰς, παραινέσεις, ξηροφαγίας καὶ τέσσαρα θραυσθέντα τσιμπούκια.

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν φαρμάκων τούτων ἀπελπισθεὶς ὁ Δεσπότης μετεβίβασε τὸν ἀνίατον ὑπῆρέτην του εἰς τὸν μακαρίτην Κολλῖνον Κολοκοτρώνη. Ἐκεῖ ἀλλάξας ὑποῦργημα, διωρίσθη θαλαμηπόλος τῶν ἱππῶν. Ἐκ τούτου ἔλαβεν ἢ «Βελτίωσις» ἀφορμὴν νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ πρῶτος «ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν εἶναι ἱποτικὸς» ἐννοοῦσα, πιθανῶς, ὅτι ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος αἴση, παραμένει αὐτῷ μέχρι σήμερον ὁσμὴ τις σταύλου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦνθησαν αἱ πρῶται τρίγες ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ τὰ πρῶτα αἰσθήματα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἠθέσαντος ἱποκόμου. Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἀν ἐν τῇ πολιτικῇ ἐφάνη κατὰ τὴν «Βελτίωσιν» ἱποτικὸς, ἐν τῷ ἔρωτι ἀνεδείχθη ῥωμαντικώτερος ἱπόπου. Οὔτε προσιτὴν μαγεύρισαν ἠγάπησεν, οὔτε εἰς εὐάλωτον πλύστραν ἔδωκε τὴν καρδίαν του, ἀλλ' εἰς αὐτοκρατορίσσαν, καὶ μάλιστα νεκρὰν, τὴν Μαρίαν Θηρεσίαν, ἣς ἠράσθη ἐμμανῶς, ἅμα εἶδε τὴν εἰκόνα της ἐπὶ ταλλήρου.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ ῥωμαντισμὸς δὲν ἤκαμαζεν ἀκόμη ἐν Ἑλλάδι. Οὔτε ὁ μακαρίτης Κολλῖνος, οὔτε οἱ βάνανυσοὶ σύνδουλοι τοῦ νεανίσκου ἠδύναντο νὰ νοήσωσι τὰ μυστήρια τοιοῦτου πέραν τοῦ τάφου ἔρωτος, καὶ ἀντὶ νὰ συμπαθῶσιν, ἐφέροντο ἀσπλάγχχνος πρὸς τὸν δυστυχῆ, ἅμα ἐφθάνον αὐτὸν προσηλθόντα τὰ βλέμματα ἢ τείνοντα τὰς χεῖρας εἰς τὸ ὁμοίωμα τῆς φιλάτης του.

Πολλάκις εὐθυμῶν ὁ αὐθέντης του μετὰ τῶν φίλων του, ἔρριπτεν ἐκ τοῦ παραθύρου Θηρσειανὸν τάλληρον εἰς αὐλὴν τινα, ὅπου χῆνες καὶ νῆσαι ἐπαιζον ἐν τῷ βορβόρῳ. Ἐπειτα δὲ προσέφερε τὸ νόμισμα ὡς δῶρον τῷ ἱποκόμῳ του, ἀν ἐλάμβανεν αὐτὸ ἐκ τῆς λάσπης, διὰ τοῦ στόματος ὅμως καὶ οὐχὶ τῶν χειρῶν, καὶ ὁ ἐρωτόληπτος νεα-

Πρῶτη βαθμὶς πολιτικοῦ σταδίου.

νίας προθύμως εξετάζει την παραγγελίαν, συνειθίσας ούτω ν' άψηφή χάριν του ειδώλου του πάντα βύπον ή κηλίδα.

Οί ήθολόγοι παρατήρησαν ότι αι εύγενεις φύσεις ένα μόνον έχουσιν έρωτα, δεσπόζοντα όλοκλήρου τής ύπάρξεως αυτών. Ως ό Δάντης την Βεατρίκην και ό Πετράρχης την Ακώραν, ούτω και ό ήμέτερος ήρωας είχε την εικόνα τής Θηρεσίας μόνον ένδαλμα και μόνον σκοπόν του βίου του, άνευ τής παραμικράς ποτε διακοπής, γιασρότητος ή άπιστίας.

Χάριν τής περιλημμένης ταύτης εικόνας έπεχείρησε νά μάθη νομικά, πληροφορηθείς ότι ό κώδιξ, διά τόν θηλάσαντα κλόπιον γάλα, είναι όργανον τελειότερον και του καρνοφιλλου πρὸς ταχείαν κατάκτησιν πολλών αυτῆς άντιτύπων.

Συνειθίσας παιδιόθεν νά μή σικχαίνεται τίποτε, έγλειψε κατά διαδοχην και επί δικαία άμοιβή τους πόδας πάντων τών κομματαρχών, μέχρις ού ό Εύμειος τής πολιτικῆς, θαυμάσας την ειδικότητά του ταύτην κατέταξεν αυτόν όριστικῶς έν τῆ άγέλη του.

Ένταύθα επιπόλαιος κριτής δύναται νά υποθέσῃ ότι ό ήρωας ήμῶν ήπίστησεν εις τόν πρώτόν του έρωτα νυμφευθείς άλλην γυναίκα ή άλήθεια όμως είναι ότι έν τῷ γάμῳ τούτῳ ούτε ύπό του γένους έθαμβώθη ούτε ύπό του κάλλους έδελεάσθη, άλλ' ύπό μόνης τής επιθυμίας ν' αυξήσῃ την συλλογήν τών εικόνων τής Θηρεσίας; άπόδειξις δέ τρανή τής πίστεώς του είναι ή άτεκνία.

Οί τοσοῦτον ύμνηθέντες έρχονται του μεσαιώνος, οί Ρολάνδοι, οί Βαυάρδοι και λοιποί παλαδίνιοι, τά πάντα έθυσίαζον τῆ έρωμένη πλην τής τιμῆς, τής πατρίδος και τής θρησκείας. Άλλ' ό άληθής έρωας δέν έχει όρια. Και τούτο κάλλιστα άπέδειξεν ό λάτρης τής Θηρεσίας.

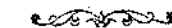
Όλοκληρος ό πολιτικός και ιδιωτικός αυτου βίος υπῆρξε κομβολόγιον θυσιών συνειδήσεως, πατρίδος και τιμῆς εις τό ειδώλον τής καρδιάς του. Πρὸς άριθμῶσιν τών κόκκων του κομβολογίου τούτου δέν ήθελεν άρκέσει ό βίος άσκητου. Τόν Πετρούλιαν διαδέχεται ό Τσίτσικας, τούτους οί Δεληβοργάοι; τάς δολίας ανακλήσεις διαταγμάτων οί συμβιβασμοί και ή σύστασις εταιρίας πρὸς άλειαν ταλλήρων εις τά άκάθαρτα έλη του σιδηροδρόμου. Άλλά νά διατρίβῃ τις περι τήν διασάφισιν τών κατορθωμάτων τούτων, ύμνηθέντων ύπό του τύπου και έκκρεμῶ εις τά δικαστήρια, ήθελεν είναι ως νά ήναπτε τέσσαρα κηρία, ίνα καταστήσῃ τόν ήλιον όρατόν.

Μία μόνη χριστιανική άρετή εύρε τόπον έν τῆ καρδία του παρά τῆ προτομή τής Θηρεσίας, ή ταπεινότης. Ουδέεις δικαιότερον του έρωτολήπτου σείση δύναται νά κωχθῆ ότι ήκολούθησε τό ρητόν τής Γραφῆς «Τὰς σιαγόνας μου έδωκα εις ραπίσματα, τό πρόσωπον οὐκ άπέστρεψα από έμπυσμών». Εις τά ληστευθέντα θύματα αυτου άφίνει την παρηγορίαν τής ύβρεως; συλλαμβανόμενος επ' αυτοφώρῳ όμολογεῖ και συμβιβάζεται; πτωόμενος σπογγίζεται; οὐδῶλος δέ θεωρεῖται προσβεβλημένος άν οί σύγχρονοι Έλληνες φρονοῦσι, γράφουσι και

κηρύττουσι περι αυτου, ως οί Γάλλοι περι του Μαζαρίνου, ότι γνωρίζει εικοσιτέσσαρας τρόπους νά προμηθεύεται χούμακα, εξ ὧν ό τιμιώτερος είναι ή κλοπή.

Ούτω κατώρθωσεν εκ του μηδενός ν' αποκτήσῃ εικόνα; μυρίας εικόνας τής Θηρεσίας του και τουρκικόν μεγαλόσταυρον, έν δείξας άμέσως εις χρυσοχόν έθεβαιώθη ότι άντεπροσώπευσεν έτέρας τουλάχιστον δεκαπέντε, πλην τής ταινίας.

I. ΞΑΣΤΕΡΟΣ.

Φίλε κέρις Συναξια.

Κατωτέρω βλέπεις τά δίστιχα, άτινα έλαχον προχθές εις έκαστον τών λαβόντων μέρος εις τό παιγνίδιον του κλύδωνος, εις ό άφίνω πῶσαν περι τής άρμοδιότητος αυτών ευθύνην.

Εις τόν κ. Δ. Βούλγαρχην έλαχε τό εξῆς:

«Κανείς νά μή πιστέψ' άρχῆ, όσο νά ίδη τό τέλος;
Π' όποιος πιστέψῃ τήν άρχῆ θά μείνῃ γελασμένος.»

Εις τόν κ. Βαλασσόπουλον:

«Σ' όλο τόν κόσμο γύρισε νά 'έρῳ μιὰ θεία σκίπη
και πούποτα δέν εβρηκα σάν του δεσπότη τσέπη.»

Εις τόν κ. Ε. Δεληγεώργην:

«Άλλη φορὰ ήμουν άγγελος, τῶρ' άγγελίζου άλλοι;
στή θύσι; πούπινα νερό τῶρα τό πίνουσι άλλοι.»

Εις τήν Έφημερίδα τῶν Συζητήσεων:

«Υπομονή! υπομονή! ως πότε νά προσμένω;
Σάν τῆ Βελτίωσι κ' έγώ θ' άρχίσω νά μιχαίνω.»

Εις τόν Ηρωϊνόν Κήρυκα:

«Όταν λείψῃ ό τζουμπές μου όλα είναι σκοτεινά,
κι' όταν πάλιν επιστρέψῃ πρασινίζουν τά βουνά.»

Εις τόν κ. Ριγολέττον:

«Σάν μάθῃ ό σκύλος γράμματα κ' ή γάτα νά διαβάξῃ
τότε θά παντρευθῆς και σὺ νά κέρνῃ ό κόσμος χάζι.»

Εις τόν όρσογόνικα Άργυράμουν:

«Βάρκα θέλω ν' άρματώσω με σαράντα δυό κουπιὰ,
και μ' έξῆντα καλληκάρια νά τήν κλέψω μιὰ βραδυά.»

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΡΑΝΤΗΣ.